

Мечкаря. (Спрел, се изважда из кисия златни пари.) На бабо тез 5 жлтици; да ги предадеш на баба Хаджийка. Те са за нея. Кажй ѝ, че баба хакж сжм ѝ ги дал.

Тжй казва нашия закон. (Мечкаря и Калина поемат кжм Балкана)

ХII.

Една подевка. Лю — лю! — Калина отиде с мечкаря
Друга подевка Омагйоса я проклетника. Като ѝ даде
от новата стомна и я запои.

Старата жена гледа жлтиците в ржка и клати очудена
глава.

Някои тржгват подире им и викат:

— Ху-ху! у-бря-я!

Подявка се спряла пред старата жена, запитва:

— Какви са тези жлтици?

Старата жена — Бабж Хакж.

Подявката. — Баба Хаджийка нема да ги погледне.

Дотрябва ли ѝ с мечкарски пари.

Старата жена (загледала се о жлтиците) Защо ми ги даде
този поразник. . . . Не е нито да ѝ ги дам, нито да ги хвжр-
ля

Незнам какво да правя!

Подявката (като гледа кжм село) Ей и баба Хаджийка че, иде.

От кжм предела се показват

Жоклата и Лекето.

Старата жена (видела двамата) Срегнахте ли Мечка-
ря и Калина?

Жоклата (осмял се) Минаха по бржвта кжм Предяла.
Хванал я човека, като агне под мишца.

Старата жена. — Пжк ти какво си се засмял.

Жоклата. — Че да плача ли!

Лекето (кжм старата жена) Какви са тези жлтици?

Старата жена. — Бабж хакж. . . .

Жоклата. — Тжй ѝ се пада.

Лекето (като изгледва дяволято Жоклата). Стар вжлк неза-
бравяш, брей!

Жоклата. — Какво има да помня.

Лекето. — Че ти вжрнаха сгледниците по Гена.

Жоклата. — Пжк на твойте не затвориха портите,
кога пратихте за Калина да ви става снаха.

Лекето. — Било що било — минало се. Друг бил
касметлия.

Пристига Хаджи Гена.

Хаджи Гена (Заджхана, поставя шепя над очи и тледа напред.)

Жоклата. — Превалиха бжрдото, какво се взираш?